

PŘIPOMÍNKY KDP ČR K NÁVRHU NOVELY ZDPH¹

I. PŘIPOMÍNKY K NOVELIZOVANÝM USTANOVENÍM

§ 4 odst. 1 písm. a) (bod 3)

Navrhujeme za slovo „plnění“ doplnit větu „*kteřá není dotací k hospodářskému výsledku*“.

Dále navrhujeme, aby v důvodové zprávě (dále také „DZ“) bylo výslovně potvrzeno, že v navržené legisvakanci lhůtě bude vedle stávající zužující definice dotace z ceny (tj. dotace vázaná na povinnost poskytovat plnění se slevou z ceny, přičemž výše slevy se váže k jednotkové ceně plnění) zachován i stávající výklad, přestože není euro-konformní. Spolu s nabytím účinnosti nového znění se pak změní i výklad pojmu „dotace“ pro účely DPH na euro-konformní, který však nebude mít zpětný účinek.

V praxi jsou dotační tituly vázány vždy na splnění určitých podmínek a na určitou činnost (např. zajištění školení). Požadavek uvedený v DZ (*Dotace přímo vázaná k ceně plnění by měla mít přímý či nepřímý účinek snižující cenu.*) bude znamenat, že většina dotací bude podle této definice dotací vázanou k ceně plnění, protože dodatečný zdroj pro financování nákladů na plnění podpořené z dotačního titulu znamená možnost poskytnout plnění zdarma nebo za nižší cenu, než je cena založená na nákladech bez dotace. Do DZ navrhujeme výslovně uvést, že se dotací k ceně nemyslí provozní příspěvek poskytovaný zřizovatelem své příspěvkové organizaci. Dále navrhujeme DZ doplnit o bližší vysvětlení, že dotace vázaná k ceně se týká pouze situace, kdy existuje „standardní“ cena za plnění bez dotace a „dotovaná“ cena snižená o přijatou dotaci vázanou k ceně. V takovém případě je zřejmé, že jde o dotaci vázanou k ceně a že základem daně je uplatněná cena zvýšená o dotaci přímo vázanou k této ceně.

V tomto ohledu není jasné, co DZ myslí tím, že: *Naopak, není nutné, aby byla stanovena cena zboží nebo služby - nebo část ceny. Stačí, aby byla cena stanovitelná.* Pokud daňový subjekt poskytuje plnění zdarma a čerpá k němu dotaci pokrývající 90% nákladů (10% pokrývá z jiných zdrojů), není cena stanovena, ale je stanovitelná (na základě srovnání s cenami srovnatelných plnění od jiných plátců nebo na základě nákladů a obvyklé míry zisku). Navrhujeme, aby pojem „stanovitelná“ cena byl v DZ blíže vysvětlen.

Doporučujeme také do zákona o DPH zavést možnost závazného posouzení DPH režimu konkrétní dotace (tj. zda konkrétní dotace je dotací vázanou k ceně nebo dotací k hospodářskému výsledku). Tento návrh vychází z praxe, kdy oblast dotací je velmi problematická a daňové subjekty jsou ve velké nejistotě ohledně správného režimu DPH u konkrétních činnostech, na které čerpají dotace a podpory z veřejných rozpočtů. Pokud může zákon o DPH obsahovat závazné posouzení pro marginální věci (např. § 71k Žádost o závazné posouzení pro uplatnění osvobození od daně s nárokem na odpočet při dodání knihy a poskytnutí obdobné služby), pak by měl obsahovat možnost závazného posouzení i pro otázky dotací, které jsou v praxi časté a s ohledem na novou legislativu problematické.

¹ zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění stávajících předpisů (dále také „ZDPH“ nebo „zákon o DPH“).

§ 4 odst. 8 (bod 11)

V § 4 odst. 8 se na konci textu písmene a) doplňují slova „*přepočet mezi měnami jinými než euro se provede za použití směnného kurzu každé z těchto měn vůči euru*“.

Podle navrženého textu by veškeré přepočty cizích měn jiných než euro (např. USD, britská libra a další) na české koruny měly být provedeny prostřednictvím směnného kurzu těchto měn vůči euru. Text neodpovídá důvodové zprávě, podle které se tento požadavek týká pouze měn, ke kterým není příslušný kurz pro přepočet ze strany ČNB vyhledáván. Navrhujeme proto text odpovídajícím způsobem upravit.

§ 5 odst. 5 písm. a) (bod 23)

Navrhujeme část textu v rozsahu slovního spojení „*nejsou-li tyto činnosti uskutečňovány v zanedbatelné míře*“, z návrhu ustanovení zcela vypustit.

Výraz „*zanedbatelný*“ lze subjektivně vnímat i vyložit. Podmínka postavená na tomto výrazu představuje riziko tvůrčího výkladu.

Pokud není vypuštění sousloví „*nejsou-li tyto činnosti uskutečňovány v zanedbatelné míře*“ možné, tak navrhujeme, aby byla zveřejněna informace / metodická pomůcka ozřejmující, jak má být toto v zákoně neurčité sousloví vykládáno.

§ 5a odst. 3 (bod 25)

Vypustit slova „*povinných k dani*“. Navrhovaný text by vylučoval, aby se členem skupiny stala osoba nepovinná k dani (odlišně od současné úpravy).

V důvodové zprávě potvrdit, že i nadále platí stanovisko MF ke koordinačnímu výboru „225/13.02.08 - Skupinová registrace k dani z přidané hodnoty – vymezení členů skupiny“; zejména tedy, že členové skupiny **musí** sami o sobě naplňovat kritérium kapitálově nebo personálně spojeného seskupení a není tedy možná registrace skupiny například v případě, kdy by členové skupiny byly pouze sesterské společnosti bez členství společné mateřské společnosti ve skupině. Nebo v důvodové zprávě potvrdit, že v tomto ohledu došlo ke změně (pokud by postačovalo, aby například z kapitálově spojených seskupení osob (společností) vytvořily skupinu pouze některé společnosti. S ohledem na existující praxi, kdy je možno takovou skupinu vytvořit na základě personálního propojení, navrhujeme tento postup umožnit.

Dále s ohledem na znění navrhovaného ustanovení odst. 3 (použití spojky nebo bez čárky) doporučujeme v důvodové zprávě potvrdit, že i nadále lze skupinu vytvořit kombinací kapitálově a personálně spojeného seskupení.

Zároveň v důvodové zprávě nebo v textu zákona potvrdit, že možnost členství ve skupině není povinné, resp. ve skupině nemusí být všechny společnosti, které tvoří kapitálově nebo personálně spojené seskupení, ale je možno zahrnout pouze některé (zatímco ostatní budou mimo skupinu).

§ 6 odst. 4 (bod 29)

Ustanovení nepokrývá situaci, kdy všechny tyto skutečnosti (překročení obratu, ukončení činnosti, následné uskutečnění zdanitelných plnění) nastanou v prvním roce.

§ 6i odst. 2 (bod 43)

Důvodová zpráva chybně uvádí „... , a to v případě, že jí vznikne povinnost přiznat daň z přijaté úplaty“. Domníváme se, že správně má být přiznat „plnění“.

§ 10h odst. 2 (bod 47)

Vzhledem k subjektivnímu hodnocení, které služby jsou spotřebovány v tuzemsku, navrhuje, aby byla vydána informace / metodický pokyn vysvětlující jak určit, zdali daná služba byla spotřebována v tuzemsku.

§ 17 odst. 7 (bod 81)

Toto ustanovení navrhuje přesunout do § 29 odst. 2 ZDPH, kam věcně náleží jako formální požadavek.

Naopak do § 11 odst. 4 ZDPH je třeba doplnit v souladu s judikaturou Soudního dvora EU v případě C-247/21 Luxury Trust Automobil hmotně právní podmínku pro postup podle § 11 odst. 1, a sice uvedení na daňovém dokladu příkazu „daň odvede kupující“.

§ 19 odst. 1 písm. a) (bod 85)

Limit 6 000 km se vztahuje ke „dni uskutečnění zdanitelného plnění“. V hraničních případech tak může vzniknout problém, zda např. automobil, který k okamžiku převodu práva nakládat jako vlastník, měl najeto 5 999 km a v průběhu dne kdy došlo k dodání ujel více než 1 km, je nebo není novým dopravním prostředkem. Navrhujeme zpřesnit znění zákona tak, aby bylo zřejmé, že pro určení, zda dopravní prostředek je nový, ve smyslu DPH, jsou rozhodující parametry dopravního prostředku k okamžiku, ve kterém dochází k dodání.

§ 24a odst. 1 písm. a) (bod 99)

V bodě 1 se domníváme, že text zákona je komplikovaný a nesrozumitelný: „*pokud by v případě jejich uskutečnění s místem plnění v tuzemsku na základě jejich uskutečnění vznikl z přijatého zdanitelného plnění nárok na odpočet daně podle § 72 odst. 1 písm. c) nebo nárok na vrácení daně dle § 82,*“. Navrhujeme zvážit úpravu textu zákona obdobně jednoduchou a srozumitelnou jako v bodě 2, který považujeme za více srozumitelný.

§ 24a odst. 3 (bod 101)

Důvodová zpráva: Na konci věty nemá být uvedeno slovo „daň“ ale slovo „plnění“.

§ 42 odst. 2 písm. b) (bod 130)

Navrhujeme do důvodové zprávy uvést, že znění před novelou bylo nesrozumitelné a vedlo k nesprávnému závěru, že v případě reorganizace nebo restrukturalizace nešlo provést opravu základu daně podle 42/1/f, pokud pohledávka nebyla zahrnuta v restrukturalizačním plánu nebo reorganizačním plánu. Tímto dochází k vyjasnění účelu tohoto ustanovení bez faktické změny.

§ 42a (bod 136)

Z podaného dodatečného daňového přiznání za poslední zdaňovací období před zrušením registrace správce daně nepozná, že nemá stanovit úrok z prodlení. Navrhujeme, aby oprava byla prováděna podáním běžného daňového přiznání za kalendářní měsíc, ve kterém nastaly důvody pro opravu základu daně.

Důvodová zpráva: „...Tato úprava rovněž odpovídá § 20 odst. 2 daňového řádu, nicméně vzhledem k tomu, že oprava základu daně se považuje za samostatné zdanitelné plnění, je tato skutečnost s ohledem na právní jistotu na rozdíl od úpravy opravy výše daně explicitně upravena.“ vyvolává nesprávný dojem, že povinnosti

stanovené osobě povinné k dani v §42a má tato osoba již při současném znění zákona. Navrhujeme výše uvedenou větu z důvodové zprávy odstranit.

Obecně k novému znění §§ 46 – 46fa (body 139 – 163)

Po rozšíření situací, kdy se bude provádět oprava, a poté, co provedení opravy bude povinné, bude dodržování povinností dle § 46 plátce nadměrně zatěžovat. Proto navrhujeme ponechat původní znění úvodní části, a tím nechat plátcům možnost (nikoli povinnost) opravu provést.

Dále navrhujeme umožnit plátcům daně, aby s opravou mohli vyčkat až do okamžiku, kdy se pohledávka stane definitivně nedobytnou.

§ 46 odst. 1 písm. g) (bod 143)

Navrhujeme za slovo „věřitel“ doplnit text „*kteřý byl o úmrtí dlužníka prokazatelně informován*“. Plátce totiž nemá žádnou šanci oficiálně se dozvědět o úmrtí.

§ 46 odst. 1 písm. j) (bod 143)

V oblasti opravy základu daně u nedobytných pohledávek má stát podle našeho názoru zajistit neutralitu daně. Při sledování tohoto hlavního cíle má stát právo:

1. Stanovit podmínky, za kterých považuje pohledávku za definitivně nesplacenou
2. Stanovit podmínky aby zabránil daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem

Uvedená práva musejí být používána v takovém rozsahu, aby měla co nejmenší dopad na cíle a zásady směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“ nebo „směrnice o DPH“) a nemohou být tudíž používána způsobem, který by zpochybnil neutralitu DPH.

Navržené ustanovení zákona pak chápeme tak, že:

- **Dobou prodlení a požadavkem na dvě marné výzvy k úhradě** zákonodárce stanovuje podmínky, za kterých považuje pohledávku za definitivně nesplacenou, případně, a to spíše, stanovuje podmínky, za kterých považuje pohledávku s dostatečnou mírou pravděpodobnosti trvale neuhrazenou. Tedy dochází k využití prvního zmíněného práva.
- **Stanovením hodnotového limitu** pak zákonodárce zjevně cílí na zabránění daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, protože nenalzáme racionální důvod, proč by si měl zákonodárce myslet, že pravděpodobnost úspěšného vymožení podlimitní pohledávky je nižší, než vymožení nadlimitní pohledávky.

Na uvedený limit 10 000 Kč je však podle našeho názoru potřeba pohlížet v kontextu zcela jedinečného postavení správce daně v České republice.

Správce daně za cenu významných administrativních nákladů na straně plátců DPH disponuje kontrolním hlášením, jehož účelem je bránit daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem. Správce daně má, na rozdíl od běžných plátců DPH, zcela profesionální aparát k vymáhání svých pohledávek, přičemž na rozdíl od běžného plátce může efektivně uplatnit při vymáhání úspory z rozsahu. Správce daně, na rozdíl od kteréhokoliv plátce DPH, má rovněž lepší předpoklady k vymáhání svých pohledávek díky svým informačním zdrojům a právům, která mu dává daňový řád. Přehlížet nelze ani fakt, že v §74a je pro dlužící plátce zavedena povinnost opravy odpočtu daně u pohledávek po splatnosti. Dalším důkazem nesrovnatelných možností

státu je i postavení pohledávek z titulu opravy odpočtu daně, které jsou postaveny na roveň pohledávek za majetkovou podstatou, a mají tedy mnohem lepší postavení než pohledávky běžných věřitelů (viz § 169/1/c zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve znění pozdějších předpisů).

Nelze opominout fakt, že plátce má mít charakter pouhého výběrčího daně. Jeho úkolem není dlouhodobě financovat stát, pokud dlužník dlouhodobě neplatí DPH, ani vynakládat nezanedbatelné prostředky na vymáhání dluhu ve prospěch státu.

Zdůvodnění limitu 10 000 Kč, tím že obdobný limit má Lotyšsko nebo Španělsko a dochází tak k narovnání podnikatelského prostředí, nepovažujeme za adekvátní. Z veřejně dostupných informací plyne, že například limit zmiňovaný v souvislosti se Španělskem byl:

1. **Snížen z 300 EUR na 50 EUR** k 1.1.2023 (viz [Disposición 22128 del BOE núm. 308 de 2022](#), str. 107 Artículo 77), a
2. **Jedná se o limit MINIMÁLNÍ**, tedy, **nelze opravovat pohledávky nižší než 50 EUR !!!** (viz [BOE-A-1992-28740 Ley 37/1992, de 28 de diciembre, del Impuesto sobre el Valor Añadido](#), par. 80, část A, bod 3.^a) „ ... Que el destinatario de la operación actúe en la condición de empresario o profesional, o, en otro caso, que la base imponible de aquella, Impuesto sobre el Valor Añadido excluido, sea **superior** a 50 euros. ...“

V důvodové zprávě deklarovaný cíl v podobě narovnání podnikatelského prostředí by tak nebyl dosažen, ba naopak by byl popřen.

Z hlediska narovnání podnikatelského prostředí je podle našeho názoru relevantnější Polsko, které je geografickým susedem České republiky a s jehož podnikateli se tuzemští plátcí pravděpodobně střetávají v konkurenčním boji častěji, než s plátcí španělskými. Z veřejně dostupných informací se zdá, že Polsko má mnohem liberálnější přístup k podmínkám opravy základu daně, než je v novele navrhovaný soubor podmínek. Při zběžném čtení podmínek stanovených v článku 89a polského zákona o DPH (viz [Akt prawny \(sejm.gov.pl\)](#) str. 196) se domníváme, že v Polsku žádný limit ohledně výše pohledávek neexistuje a stačí, aby pohledávka byla pouze 90 dní po splatnosti. Domníváme se, že takovýto přístup je mnohem více kompatibilní se směrnicí o DPH, než přístup, který je prosazován v zamýšlené novele zákona o DPH.

S ohledem na výše uvedené navrhuje zcela zrušit hodnotové limity u pohledávek po splatnosti, a to z důvodu (i) rozporu se Směrnicí (resp. judikaturou Soudního dvora EU), a (ii) rozporu s cílem sledovaným daným ustanovením uvedeným v důvodové zprávě, a to alespoň v případě, že plnění, z kterého vznikla dlužná pohledávka, přijal plátce daně.

§ 46 odst. 3 písm. e) (bod 147)

Důvodová zpráva odkazuje na § 46 odst. 3 písm. g), správně má být asi § 46 odst. 3 písm. e)

§ 46 odst. 4 (bod 148) a § 109 (bod 373)

Navrhujeme zvážit, zda obrat *"má se za to"* (obrat 1x použitý v bodu 148 a 2x v bodu 373) zavádí vyvratitelnou domněnku, jak deklaruje důvodová zpráva k těmto bodům. Pokud tomu tak je, doporučujeme pro větší přehlednost upravit text vhodným způsobem tak, aby nepůsobil jako domněnka nevyvratitelná.

§ 46e odst. 3 písm. n) (bod 157)

Není zřejmé, proč by měl plátce uvádět datum splatnosti pohledávky, u které provádí opravu základu daně podle jiného bodu než § 46/1/j. S výjimkou tohoto jediného bodu není datum splatnosti pohledávek vůbec relevantní.

Důvodová zpráva v textu odkazuje na § 46a odst. 1 písm. j správně má být asi § 46 odst. 1 písm. j.

§ 47 odst. 7 (bod 164)

Navrhujeme do textu zákona do odstavce 7 i 8 za slovo „rovnocenné“ vložit slovní spojení „*ve smyslu hlavního a vedlejšího plnění*“ „*Osoba, která je povinna přiznat daň, se může rozhodnout, že*
a) u zdanitelného plnění, které obsahuje soubor vzájemně rovnocenného ve smyslu hlavního a vedlejšího plnění a od sebe neoddělitelného zboží, ...“
b) U zdanitelného plnění, které obsahuje soubor vzájemně rovnocenných ve smyslu hlavního a vedlejšího plnění a od sebe neoddělitelných služeb, ...“
Nebo alespoň podobným způsobem zdůraznit původ rovnocennosti v důvodové zprávě. Hrozí riziko výkladu pojmu rovnocenný ve smyslu rovnocennosti hodnot (ve smyslu v ocenění penězi).

§ 47 odst. 7 a odst. 8 (bod 164 a 165)

Odstavec 7 připouští rozdělení komplexního plnění spočívajícího v dodání zboží na samostatná plnění a uplatnění odpovídajících sazeb daně. V případě komplexního plnění spočívajícího v poskytnutí služeb takové rozdělení dle odst. 8 není možné. Prosíme o objasnění principu pro rozdílné zacházení se zbožím a službami a dále o vysvětlení vztahu mezi § 47 odst. 8 a § 49 odst. 5, věta druhá.

§ 48a (bod 168)

Vzhledem k tomu, že novela ZDPH nově váže definici bytového a rodinného domu na zápis v katastru nemovitostí, navrhujeme zpřesnit rovněž definici obytného prostoru, příp. doplnit v důvodové zprávě. Ačkoli v definici obytného prostoru nedošlo k žádné změně, mohou opětovně vyvstat pochybnosti, zda stavebně-technickým uspořádáním, vybavením a účelovým určením je míněn stavebně-právní stav (tj. např. stavební povolení), faktický stav (faktické technické parametry stavby) nebo způsob zápisu v katastru nemovitostí.

§ 54 (bod 180 a 181)

Navržená změna přináší zásadní zúžení stávajícího rozsahu osvobození od daně z přidané hodnoty, které bylo v platnosti v téměř v nezměněné podobě od roku 2004. Zrušení osvobození významného množství finančních služeb bude mít vliv nejen na uplatnění DPH u těchto služeb, ale také významný vliv na uplatňování nároku na odpočet DPH u subjektů, které tyto služby poskytují. Většinou se jedná o specializované instituce se značnými objemy těchto transakcí, kdy většina jimi poskytovaných služeb byla osvobozena a nárok na odpočet byl u některých z nich uplatňován v žádné či pouze minimální výši. To vyvolá potřebu zásadního přenastavení systémů a zavedení nových procesů tak, aby u zdanitelných plnění byly naplněny požadavky zákona mimo jiné v oblasti vystavování daňových dokladů, nastavení procesů pro uplatňování nároku na odpočet atd. V řadě případů může změna vyvolat rovněž potřebu úpravy stávajících smluvních vztahů. Změny systémů v zasaženém sektoru jsou z hlediska implementace časově náročné mimo jiné z důvodu

komplexnosti vazeb jednotlivých systémů a procesů a vysokých požadavků na IT zabezpečení. S ohledem na rozsah potřebných změn vyvolaných touto novelou doporučujeme zajistit dotčeným subjektům dostatečnou legisvakanci a odložit účinnost novely v tomto bodě až k 1. lednu 2026, což by mělo vytvořit dostatečný prostor pro řádnou praktickou implementaci.

§ 54 (bod 180 a 181)

Navrhujeme ponechat ve výčtu finančních činností podle § 54 odst. 1 osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně činnosti: písm. l) organizování regulovaného trhu s investičními nástroji a písm. s) vypořádání obchodů s investičními nástroji, případně písm. r) vedení evidence investičních nástrojů.

V rámci činností organizování regulovaného trhu s investičními nástroji dochází k párování nákupních a prodejních příkazů a vypořádání obchodů s investičními nástroji, které je nezbytnou podmínkou pro uskutečnění obchodů s investičním nástrojem, a vede přímo ke změně právního a finančního postavení smluvních stran, tzn. ke směně peněz za daný investiční nástroj. Činnost vedení evidence investičních nástrojů je pak nutné považovat za vedlejší plnění, která souvisí se samotným vypořádáním obchodu, pokud je z pohledu průměrného zákazníka tato činnost takto hodnocena.

Pokud by nová právní úprava odstranila tyto činnosti z výčtu finančních činností podle § 54 odst. 1 osvobozených od daně bez nároku na odpočet, pak navrhujeme jednoznačně stanovit v důvodové zprávě, že tyto činnosti budou nadále považovány za osvobozené dle § 54 zákona o DPH, neboť v daném případě se vždy bude jednat o činnosti pokryté některými z těchto písmen §54 odst. 1: k) přijímání nebo předávání pokynů týkajících se investičních nástrojů na účet zákazníka, l) provádění pokynů týkajících se investičních nástrojů na cizí účet nebo m) obchodování s investičními nástroji na vlastní účet, případně r) sjednání nebo zprostředkování takových činností dle nové úpravy zákona o DPH.

Otázka osvobození činností organizování regulovaného trhu s investičními nástroji, vypořádání obchodů s investičními nástroji a vedení evidence investičních nástrojů by měla být vykládána jednotně v rámci Evropské unie. Podle informací od jednotlivých členů Federace Evropských burz cenných papírů (FESE) uplatňují osvobození od DPH např. burzy v Rakousku, Polsku, na Slovensku, v Chorvatsku nebo v Irsku. Doporučovali bychom tedy ověřit, jaký je přístup k aplikaci osvobození v jiných zemích Evropské unie, aby nedocházelo ke znevýhodnění subjektů usazených v České republice.

§ 55a odst. 3 (bod 182)

Navrhujeme slovo „*zanedbatelný*“ nahradit slovem „*nepodstatný*“.

§ 56 odst. 5 (bod 183)

Oproti současnému výkladu FS (viz Informace GFŘ k uplatňování DPH u nemovitých věcí od 1.1.2016), kdy se porovnává hodnota stavebních úprav vůči ceně nemovitosti, navržená textace odstavce 5 vychází ze zvýšení ceny nemovité věci. Zákon ani důvodová zpráva však nijak nespécifikují, o jakou cenu by se mělo jednat (zejména by měl být eliminován vliv inflace). Stejně tak není ve všech případech zcela jasné, k jakému okamžiku by se cena měla stanovit. Pokud bude uvedený koncept zachován, navrhujeme vhodným způsobem upravit a doplnit. Porovnání hodnoty stavby před podstatnou změnou a po ní by mohlo být administrativně velmi náročné (nutnost pořízení dvou posudků).

§ 56 odst. 9 (bod 183)

Opce zdanění je podle textu odst. 9 vázána na uplynutí dvouleté testovací lhůty. Vzhledem k tomu, že nově je zdanitelný pouze první převod uskutečněný v rámci dvouleté lhůty, navržený text nepřipouští uplatnění opce v případě druhého až x-tého převodu v rámci dvouleté lhůty, což patrně nebyl záměr. Navrhujeme odpovídajícím způsobem upravit.

§ 56a odst. 5 písm. a) (bod 183)

Odkaz na „stavební zákon“ by měl být nahrazen odkazem na „katastr nemovitostí“.

§ 73 odst. 3 (bod 229)

Navrhujeme změnit znění ustanovení následovně:

„Nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí druhého kalendářního roku následujícího po roce, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl. Po uplynutí této lhůty je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně u přijatého zdanitelného plnění, pokud mu vznikla povinnost z tohoto plnění přiznat daň.“

Odůvodnění:

Uvedené ustanovení může vzbuzovat nejasnosti v počítání lhůty pro uplatnění nároku na odpočet. Podobou definici jakou je „**uplynutí druhého kalendářního roku následujícího po dni**“ daňové zákony zatím nepoužily, dle všeobecného ustanovení v § 33 odst. 1 daňového řádu „Lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, a končí uplynutím toho dne, který se svým pojmenováním nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy započal běh lhůty“ nebo daňové zákony používají textaci např. „do konce měsíce následující po měsíce v němž....“.

Vyjdeme-li z faktu, že kalendářní rok končí 31.12., tak lhůta pro uplatnění vždy 31.12. daného roku. Nejasnost spatřujeme v tom, jak máme počítat roky, je prvním rokem následujícím po dnešním dni letošní rok nebo příští rok. Pokud bychom považovali jako první rok následující po dnešním dni letošní rok došlo by v některých případech ke zkrácení lhůty až na 1 rok. (např. DUZP 30.12.2025, lhůta pro uplatnění by uplynula 31.12.2026) Proto navrhuje uvedenou změnu, která uvedenou nejasnost odstraní a je i v souladu s důvodovou zprávou.

Námi navrhovaná změna není v rozporu se Směrnicí.

§ 74 odst. 6 (bod 230)

Tímto bodem se zkracuje lhůta pro uplatnění odpočtu daně na základě opravného daňového dokladu – vrubopisu na 12 měsíců. Může tedy nastat absurdní situace, že tato lhůta uplyne dříve, než (dokonce zkrácená) lhůta pro uplatnění odpočtu daně z přijatého plnění.

§74a odst. 4 a 5 (bod 234 a 235)

Navrhujeme vyjasnit, které z ustanovení (§ 74a odstavec 4 či § 74a odstavec 5) se použije, provedl-li dlužník opravu odpočtu daně podle § 74a odstavce 2.

§ 75 odst. 5 písm. b) (bod 240)

Navržený text ustanovení se může týkat jednak tzv. podlimitního majetku, tj. samostatné hmotné movité věci, popřípadě soubory hmotných movitých věcí se samostatným technickoekonomickým určením, jejichž vstupní cena je nižší než 80.000 Kč. Přitom je třeba zohlednit aktuální situaci, kdy pro vybrané účetní jednotky, které

účtují podle vyhlášky 410/2009 Sb., platí hranice pro zařazení do dlouhodobého hmotného majetku už 40.000 Kč. Tuto hranici si mohou vybrané účetní jednotky stanovit nižší, nikdy vyšší. U dlouhodobého majetku, jehož vstupní cena nedosáhne hranice 80.000 Kč, je u vybraných účetních jednotek vždy rozdíl v definici, co je dlouhodobý majetek ve smyslu účetnictví, a ve smyslu daně z přidané hodnoty.

Navržený text se může týkat i drobného majetku, který by mohl teoreticky tvořit soubor samostatných movitých věcí ve smyslu zákona o daních z příjmů a potažmo dlouhodobého majetku ve smyslu DPH, ale z důvodu dalších okolností jako je např. financování, či další záměry o používání majetku, o něm účetní jednotka neúčtuje jako o souboru samostatných movitých věcí ve smyslu §26 zákona o daních z příjmů, ale účtuje o jednotlivých položkách drobného majetku – účet 558 +028. Na oba druhy majetku je přirozeně navázán způsob financování – investiční prostředky a jejich vyúčtování. Jeden koeficient je proto více než vhodný.

Vedle obcí se uvedený problém zpravidla týká velkých příspěvkových organizací. Prakticky se jedná například o vybavení nových a rekonstruovaných budov, skupiny samostatných kusů drobného majetku, kdy jednotlivé komponenty nejsou účtovány jako samostatný soubor majetku z praktických důvodů, např. jde o komponenty pro hřiště, cvičiště, různé části muzejní ale i jiné expozice, která se po splnění svého účelu (např. plánovaná dlouhodobá výstava nebo jiné předpokládané dlouhodobé časově ohraničené užití) přeskupí do jiných nově koncipovaných celků.

Navrhované ustanovení vnímáme jako praktické a užitečné pro situace, když záměr vzniká více let a je financován z dotace. Navrhujeme ustanovení schválit v navrhovaném znění.

§ 78b (bod 248)

Daň na vstupu pro účely úpravy odpočtu daně v případě dlouhodobého majetku by měla být stanovena jako součet daně na vstupu u jednotlivých zdanitelných plnění, nikoli součet uplatněných nároků na odpočet daně, jak uvádí navržený text § 78b. Navrhujeme v tomto smyslu přeformulovat.

§ 81 odst. 1 písm. b) bod 2

Navrhujeme doplnit variantu, kdy příjemce plnění neuplatnil nárok na odpočet daně vůbec a nevzniká mu tak ani povinnost podat dodatečné daňové přiznání. Současné znění novely mu neumožňuje žádat o vrácení DPH dle §81 ZDPH.

Navrhujeme doplnit, že ustanovení §81 ZDPH lze uplatnit jen pokud příjemci plnění vznikla z důvodu dle §81 odst. 1 písm. a) pohledávka vůči osobě uvedené v §81 odst. 1 písm. b) bod 1.

§ 81 odst. 1 písm. c) (bod 274)

Není zřejmé, proč je stanovena povinnost, aby ke dni uskutečnění plnění museli být jak příjemce, tak poskytovatel plátcí. Institut by měl příjemci pomoci k získání neoprávněně naúčtované a zaplacené DPH a není tak podle našeho názoru důvod tuto možnost vázat jen na plátce. Navrhujeme, aby o vrácení DPH mohl žádat i neplátce.

Důvodová zpráva: „Z povahy věci musí být oba, jak příjemce plnění, tak i poskytovatel plnění, plátcí.“ Důvodová zpráva není v souladu s textem zákona, když podmínku plátcovství vztahuje k datu vrácení (je použit přítomný čas), zatímco zákon podmínku plátcovství vztahuje k datu uskutečnění plnění.

§ 81 odst. 3 (bod 274)

Důvodová zpráva: „Vzhledem k tomu, že uplatnění nároku na vrácení daně v časově neomezeném úseku by bylo neúměrně zatěžující jak pro příjemce plnění, tak i pro správce daně, je nutno uplatnění nároku na vrácení daně časově omezit.“

Není zřejmé jak právo / nárok může zatížit příjemce. Obecně se domníváme, že právo/nárok nemůže zatěžovat, že zatěžovat může pouze povinnost. Navrhujeme zmínku o zatížení příjemce plnění z důvodové zprávy vyškrtnout.

§ 84 odst. 6 (bod 291)

Navrhujeme změnit znění ustanovení následovně:

„Pokud je v tuzemsku potvrzen výstup zboží, které se nachází v osobním zavazadle cestujícího, z území Evropské unie, celní úřad elektronicky zašle toto potvrzení rovněž plátcí podle odstavce 1; to neplatí, pokud nebyly údaje o dokladu o prodeji k okamžiku výstupu zboží z území Evropské unie evidovány v informačním systému pro vrácení daně cestujícímu; v takovém případě je výstup zboží potvrzen na dokladu o prodeji v listinné podobě.“

Z důvodu digitalizace této oblasti se preferuje, aby výstup zboží byl potvrzován prioritně v informačním systému pro vrácení daně cestujícímu. Tento postup minimalizuje riziko úniků a chybovosti v této oblasti při ověřování potvrzení uděleného jiným způsobem. Potvrzení na listinném dokladu o prodeji je nutno zachovat pro případy, kdy doklad o prodeji není z nějakého důvodu v systému pro vrácení daně cestujícímu evidován (například z důvodu časového prodlení).

§ 84 odst. 7 (bod 291)

Navrhujeme změnit znění ustanovení následovně:

*„Za správnost údajů na dokladu o prodeji odpovídá plátec. Na doklad o prodeji se použijí ustanovení o zajištění věrohodnosti původu, neporušenosti obsahu a čitelnosti daňových dokladů. **Ustanovení o uchovávání daňových dokladů se na doklad o prodeji nepoužije.** Na potvrzení celního úřadu o výstupu zboží se použijí ustanovení o uchovávání daňových dokladů obdobně.“*

V návaznosti na digitalizaci agendy v této oblasti se uchovávání dokladu o prodeji, kdy veškeré údaje o jednotlivých dokladech o prodeji jsou evidovány v informačním systému pro vrácení daně cestujícím a plátec získá potvrzení o oznámení údajů z dokladu, jeví jako nadbytečné. Uchováváno bude potvrzení o výstupu zboží, které bude také potřebné údaje o dokladu o prodeji obsahovat.

§ 89 odst. 12 (bod 301)

V důvodové zprávě za poslední větu pro vyloučení pochybností o rozsahu letecké přepravy doplnit text: *„Za leteckou dopravu s místem určení ve třetí zemi se považuje i doprava s mezipřistáním či jedním či více přestupy v EU. To platí i pro zpáteční přepravu.“*

Ze stejného důvodu navrhujeme upravit také text novely následovně - text vychází ze znění zákona o dani z přidané hodnoty účinného do konce roku 2021: *„Za službu cestovního ruchu poskytnutou ve třetí zemi se považuje nakoupená letecká přeprava osob s místem určení do třetí země se zpáteční přepravou, bez zpáteční přepravy nebo zpáteční přeprava včetně takové přepravy s jedním či více přestupy nebo mezipřistáním.“*

K § 92e (bod 313)

V průběhu jednání s MF vyplynul záměr podrobit režimu přenesené daňové povinnosti úklidové služby vymezené kódy 81.21, 81.22 nebo 81.29.12 klasifikace produkce CZ-CPA vyjma zametání a úklid ulic (kvůli městům a obcím). Zamýšlená výjimka není ovšem uvedena ani v navrženém textu zákona ani v důvodové zprávě.

Naopak, rozbořem položek ve spojení s vysvětlivkami CZ-CPA k vychází najevo, že režimu přenesené daňové povinnosti bude od 1.1.2025 zřejmě podléhat: nejprve obecně: Všeobecný úklid domácností, Všeobecný úklid budov, kromě domácností, Služby mytí oken, Služby specializovaného čištění, Služby čištění pecí a komínů a dále podrobně:

čištění budov vnější všeho druhu, vč. kanceláří, továren, obchodů, institucí a jiných podnikatelských a profesních prostor a velkých bytových domů

čištění interiérových stěn

čištění komínů a pecí (81.22.13)

čištění oken v bytových a jiných budovách

čištění počítačových a podobných místností

čištění průmyslových strojů 286 - specializované čištění nádrží a cisteren, které jsou součástí průmyslových areálů

čištění přistávacích a vzletových drah

čištění vnějších oken za použití závěsných plošin

jiná správcovská údržba vč. drobných oprav

jiné čištění budov a průmyslových prostor j. n.

každodenní úklidové práce v domácnostech (81.21.11)

leštění nábytku

mytí a voskování podlah

posyp silnic štěrkem a solí

shrnování a odstraňování sněhu

spalovacích zařízení, kotlů, ventilačního potrubí, odsávacích jednotek (81.22.1)

specializované úklidové práce v interiéru, např. vymetání komínů, čištění krbů, kamen, pecí,

sterilizaci objektů nebo prostor (operačních sálů)

údržbářské práce v domácnostech, jako jsou opravy protékajících toalet, výměny žárovek atd.

úklid a údržbu společných částí bytových domů nebo komerčních, administrativních a průmyslových budov:

úklidové práce v domácnostech

zametání, čištění a kropení ulic

A naopak režimu přenesené daňové povinnosti nebudou podléhat např. položky čištění zemědělských prostor (drůbežárny, vepřiny atd.) (01.62.10)§ údržba ústředního topení (43.22.12), čištění exteriéru budov spojené s dokončením budovy (43.39.19), čištění koberců, čalounění, textilií, závěsů atd. (96.01.19), údržbu ústředního topení (43.22.12)

K § 100 (bod 338)

Hrozí riziko výkladu, že vymezením obchodního majetku se myslí definitivní roztřizení majetku na obchodní a neobchodní majetek bez dalšího. Navrhujeme do důvodové zprávy uvést, že nevložení majetku do množiny obchodního majetku ve smyslu nového ustanovení § 100 automaticky neznamená vymezení množiny majetku a oblasti činnosti mimo předmět daně.

§ 101h odst. 1 (bod 345)

Ustanovení § 101h odst. 1 se navrhuje v tomto znění:

(1) Pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši

a) 1 000 Kč, pokud jej dodatečně podá, aniž by k tomu byl vyzván,

b) 5 000 Kč, pokud jej podá v náhradní lhůtě poté, co k tomu byl správcem daně vyzván; to neplatí, pokud plátci povinnost podat kontrolní hlášení podle § 101c nevznikla,

c) 15 000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení, nebo

d) 25 000 Kč, pokud jej nepodá ani v náhradní lhůtě.

Dále se navrhuje zrušení dosavadního odst. 2. Dosavadní odstavce 3 až 7 se označují jako odstavce 2 až 6.

Důvod:

Právní úprava obsažená v § 101h stanovovala od zavedení institutu kontrolního hlášení za stejné porušení povinností spojených s kontrolním hlášením pro všechny plátce shodné dopady v oblasti pokut. S účinností od 1. 1. 2023 došlo v rámci novely provedené zákonem č. 366/2023 Sb., k určitému zmírnění dopadu těchto pokut prostřednictvím (i) „prominutí“ první pokuty ve výši 10 000 Kč v kalendářním roce (vyloučení vzniku pokuty za nepodání kontrolního hlášení podle § 101j zákona o dani z přidané hodnoty) u všech plátců bez výjimky a (ii) snížení pokut podle § 101h písm. b) až d) na polovinu původně stanovené výše, avšak pouze u vybrané skupiny plátců. V důsledku této úpravy došlo k nerovnému postavení plátců.

Soulad se směrnicí:

Navrhovaná úprava není v rozporu se směrnicí.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv

Navrhovaná úprava je v souladu s Čl. 14 Zákaz diskriminace Evropské úmluvy. Zákaz diskriminace vyjádřený v článku 14 Úmluvy směřuje proti takovému zacházení, kdy by s osobami, které jsou ve stejném nebo obdobném postavení, bylo zacházeno nerovně, nebo naopak, kdy by s osobami, které se nacházejí v odlišném postavení, bylo zacházeno stejně. Pokud by tento přístup neměl žádné opodstatnění, tedy pokud by nebyl opřen o žádný legitimní a objektivní důvod, byl by diskriminační. Užívání práv a svobod přiznaných touto Úmluvou musí být zajištěno bez diskriminace založené na jakémkoli důvodu, jako je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, náboženství, politické nebo jiné smýšlení, národnostní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní menšině, majetek, rod nebo jiné postavení.

Dopady a přínosy:

Nastavení rovných podmínek pro všechny plátce bez výjimek.

§ 104 odst. 4 a 6 (body 347 a 348)

Z důvodové zprávy plyne, že účelem těchto změn je sjednotit úpravu s úpravou úroku z prodlení dle daňového řádu. Daňový řád vychází z evidence daní (§ 149 DŘ), kde správce daně zaznamenává na osobních daňových účtech stanovení daně, vznik,

splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody mezi účty. Žádná podobná evidence se pro účely § 104 nevede. Při stanovení úroku z prodlení proto nelze z daňového řádu vycházet. Z důvodů právní jistoty je tedy žádoucí, aby správce daně vždy sdělil plátcům daně výši úroku platebním výměrem, ve kterém bude uvedeno, kdy daná skutečnost byla uvedena v přiznání, kdy měla být uvedena a kolik dní činí prodlení, protože tyto údaje nejsou nikde jinde evidovány.

§ 109 (bod 373)

Navrhovaný odstavec 2 zcela vypustit bez náhrady. Navrhovaný odstavec 3 přečíslovat jako odstavec 2 a poslední větu vypustit bez náhrady

Odůvodnění:

Návrh novely zavádí domněnku, že za splnění uvedených podmínek příjemce zdanitelného plnění věděl nebo vědět měl a mohl, že daň nebude úmyslně uhrazena. Tato úprava tak zásadním způsobem přenáší důkazní břemeno ohledně prokázání uvedené skutečnosti ze správce daně na plátce. Tento postup je v zásadním rozporu s principem proporcionality – přesahuje to rámec toho, co je nezbytné a nadměrně přenáší zátěž na daňové subjekty. Je také v rozporu s judikaturou NSS a SDEU ve vztahu k věděl / mohl vědět – tedy má důkazní břemeno správce daně.

Není pravdivé tvrzení z důvodové zprávy, že cílem návrhu je „*zohlednit recentní judikaturu NSS z let 2018 až 2021 týkající se zavinění příjemce zdanitelného plnění jako podmínky pro uplatnění ručení za nedoplatek na dani dodavatele tohoto zdanitelného plnění.*“ Návrh je naopak zcela v rozporu se směrnicí, v rozporu s ustálenou judikaturou SDEU a v rozporu s ustálenou judikaturou NSS. Předkladatel si musí být této skutečnosti vědom a vědomě tak uvádí zákonodárce v omyl.

Za naprostou notorietu je považována skutečnost, že podle zásady nadřazenosti má evropské právo vyšší váhu než vnitrostátní právní předpisy členských států. Zásada nadřazenosti platí závazně pro všechny evropské akty. Členské státy tak nesmějí uplatňovat vnitrostátní pravidlo, které je v rozporu s evropským právem.

V případě rozhodování o daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty je správce daně povinen přihlídnout k judikatuře Evropského soudního dvora, která se zabývá výkladem jednotlivých ustanovení Směrnice rady č. 2006/112/ES a je zásadního významu z hlediska obecných principů uplatňování daně z přidané hodnoty.

Judikatura SDEU dovodila, že členské státy mohou přijmout takovou právní úpravu, která stanoví, že osoba povinná k dani, v jejíž prospěch se dodání zboží nebo poskytnutí služeb uskutečnilo a která věděla, nebo měla důvody se domnívat, že by daň z přidané hodnoty nebo její část splatná za uvedené dodání zboží nebo poskytnutí služeb, nebo za jakékoli předchozí nebo následné dodání zboží nebo poskytnutí služeb, zůstala nezaplacena, může být spolu s daňovým dlužníkem společně a nerozdílně odpovědná za odvod uvedené daně. Taková právní úprava musí nicméně dodržovat obecné právní zásady, které jsou součástí právního řádu Evropské unie, a zejména zásadu právní jistoty a zásadu proporcionality (viz rozsudky SDEU C-384/04, ze dne 8. 6. 2000, Schlossstrasse, C-396/98, Recueil, s. I-04279, ze dne 26. 4. 2005, „Goed Wonen“, C-376/02, Sb. rozh., s. I-03445).

Soudní dvůr v rozsudku C-384/04 konstatoval: „*Vnitrostátní opatření, která de facto zavádí systém společné a nerozdílné odpovědnosti bez zavinění, jdou nad rámec toho, co je k ochraně plateb do veřejného rozpočtu nezbytné. [...] Přenesení odpovědnosti*

za zaplacení DPH na jinou osobu než daňového dlužníka, ač jí nebylo umožněno zbavit se této odpovědnosti předložením důkazu o tom, že s jednáním uvedeného daňového dlužníka neměla nic společného, je třeba považovat za neslučitelné se zásadou proporcionality.“

Soudní dvůr opakovaně konstatoval, že v souladu se zásadou proporcionality musejí členské státy využívat prostředků, které sice umožňují účinně dosáhnout cíle sledovaného vnitrostátním právem, avšak co nejméně narušují cíle a zásady stanovené dotčenými předpisy Unie (viz např. rozsudky SDEU ze dne 18. 12. 1997, Garage Molenheide a další proti Belgii, C-286/94, Recueil, s. I-07281, ze dne 27. 9. 2007, Teleos a další, C-409/04, Sb. rozh., s. I-07797). Soudní dvůr rovněž konstatoval: „*Je tak sice legitimní, že se opatření přijatá členským státem snaží o co nejúčinnější ochranu plateb do veřejného rozpočtu, avšak tato opatření nesmějí přesahovat rámec toho, co je za tímto účelem nezbytné.*“

Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku čj. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS, veřejný zájem ve výběru daní nelze spatřovat pouze ve fiskálním zájmu státu, ale rovněž v potřebě spravedlivě vymezit práva a povinnosti osob, které daňová povinnost stíhá. Je-li cílem správy daní vybrat daň ve správné výši, znamená to zcela jistě i to, vybrat ji po právu a spravedlivě především od těch osob, kterým primárně daňová povinnost svědčí. Teprve poté lze uplatnit nástroje upravující solidární odpovědnost za daň či daňový dluh, a to pouze v zákonem vymezeném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího právního soudu ze dne 22. 2. 2021, čj. 3 Afs 114/2018 - 87 platí, že samotná skutečnost, že o poskytovateli zdanitelného plnění je způsobem umožňujícím dálkový přístup zveřejněna informace, že je nespolehlivým plátcem, nemůže bez dalšího založit ručitelský vztah podle § 109 odst. 3 zákona o DPH. V takovém případě by nebylo možné dospět k závěru, že toto ustanovení je založeno na principu zavinění. Příjemce zdanitelného plnění by totiž neměl zákonný prostor pro vyvrácení zákonem presumované domněnky, že byl účasten podvodné operace, tedy že v okamžiku uskutečnění plnění věděl nebo vědět měl a mohl, že dodavatel má v úmyslu daň nezaplatit, kteroužto možnost dovodila judikatura SDEU (kromě výše uvedeného viz také například rozsudek ze dne 19. 10. 2017 ve věci C-101/16, SC Paper Consult SRL, podle něž Směrnice brání takové vnitrostátní právní úpravě, „*kteřá odepírá nárok na odpočet DPH osobě povinné k dani z důvodu, že hospodářský subjekt, který jí poskytl službu na základě faktury, na níž jsou samostatně uvedeny výdaje a DPH, byl prohlášen daňovým orgánem členského státu za neaktivní a toto prohlášení o neaktivitě je zveřejněno a zpřístupněno na internetu všem osobám povinným k dani v tomto státě, pokud je toto odepření nároku na odpočet systematické a definitivní a neumožňuje předložit důkaz o tom, že k daňovému úniku či ztrátě daňových příjmů nedošlo*“).

Dále upozorňujeme zejména na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2021, čj. 2 Afs 382/2019-33, jehož právní věta zní:

*„Zavinění příjemce zdanitelného plnění musí být posuzováno vždy individuálně, **neboť jakákoli paušalizace (třebas i na úrovni zákonné úpravy) z povahy věci odnímá konkrétnímu příjemci zdanitelného plnění možnost v řízení o odvolání tvrdit a prokazovat, že nevěděl a nemohl vědět o tom, že daň nebude zaplacená. Pakliže § 109 odst. 2 písm. c) ZDPH právě takovýmto způsobem paušalizuje, nezbyvá než jej vykládat eurokonformně, tedy tak, že správce daně se musí zabývat konkrétními***

okolnostmi, které jsou s takovou platbou spojeny a z nichž lze prokazatelně dovodit, že záměrem právě takového způsobu úplaty bylo nezaplacení daně.“

Navíc některé body vyvratitelných domněnek nejsou způsobitelné jakkoli indikovat, že daň nebude úmyslně uhrazena – porušuje proporcionalitu. Například skutečnost, že poskytovatel a příjemce zdanitelné plnění jsou spojené osoby, nesouvisí s tím, zda poskytovatel odvede DPH.

Vyvrácení bude (zejména v některých případech) nadměrně obtížné, což je v rozporu s judikaturou SDEU k ručení – např. zavádí de facto objektivní odpovědnost za odvedení daně spojenou osobou

§ 109bc odst. 5

Navrhujeme opravit odkaz v odst. 5 v případě zamítnutí registrace na odstavec 4 (ne 34)

Přihláška osoby povinné k dani se sídlem v tuzemsku do režimu pro malé podniky v JČS

Z návrhu novely nevyplývá od kdy je Rozhodnutí o registraci účinné § 109bh (dnem doručení nebo následující den po doručení nebo jindy? Navrhujeme upravit.

Důvodová zpráva

Obecná část důvodové zprávy – Zhodnocení platného právního stavu str. 1 dole. Navrhujeme nahradit odkaz na § 6a odkazem na § 6b a násl.

II. OSTATNÍ NÁVRHY

§ 24 odst. 4 a § 24a odst. 4

Navrhujeme doplnit ustanovení v tom smyslu, že plnění se považuje za uskutečněné posledním dnem každého kalendářního roku, počínaje rokem následujícím po kalendářním roce, ve kterém bylo poskytování tohoto plnění započato (resp. nejdříve v kalendářním roce, kdy došlo ke splnění podmínky 12 měsíců).

§ 47a

V § 47a navrhujeme doplnit možnost žádat o posouzení toho, zda je plnění od daně osvobozeno. Domníváme se, že není věcný důvod posuzovat jen sazby, když se v praxi vyskytuje mnoho nejasných situací, kdy sporná není sazba, ale právě to, zda je plnění zdanitelné či osvobozené.

§ 54

Navrhujeme změnit strukturu § 54 tak, aby finanční činnosti byly v ZDPH uvedeny ve stejném členění jako ve Směrnici.

§ 73 odst. 2

Pro zjednodušení systému správy daně navrhujeme upravit textaci § 73 odst. 2 tak, aby stačilo splnit podmínku držby dokladu k datu podání přiznání. Bude tak zachován účel ustanovení a zároveň se výrazně zjednoduší administrativa spojená s DPH agendu, kdy tato podmínka je v praxi navíc obtížně kontrolovatelná.

§ 89 odst. 13

Navrhujeme uvést český ZDPH do souladu se Směrnicí.

Stávající text:

Poskytovatel cestovní služby nemá nárok na odpočet daně ani **na vrácení daně v jiném členském státě** u zboží a služeb cestovního ruchu nakoupených od plátců nebo od osob registrovaných k dani v jiném členském státě, které poskytuje zákazníkovi jako součást cestovní služby.

Navrhujeme upravit na:

Poskytovatel cestovní služby nemá nárok na odpočet daně a ani **poskytovatel cestovní služby z jiného členského státu** nemá nárok na vrácení daně u zboží a služeb cestovního ruchu nakoupených od plátců nebo od osob registrovaných k dani v jiném členském státě, které poskytuje zákazníkovi jako součást cestovní služby.

§ 99a odst. 1 písm. a)

Navrhuje se zrušit hodnotu „10.000.000 Kč“ a nahradit ji hodnotou „20.000.000 Kč“.

Odůvodnění:

Vlivem inflace a postupné valorizace cen se řada plátců stala povinně měsíčními plátcí DPH, ačkoliv rozsah jejich činností se nijak nezměnil. V důsledku této změny tak došlo ke zvýšení administrativní zátěže, aniž by došlo ke zvětšení podniku. Návrh zohledňuje násobek u změny limitu obratu rozhodného pro registraci plátce DPH, která byla změněna z částky 1 mil. Kč na částku 2 mil. Kč.

Dopady na veřejnou správu a neziskový sektor:

Situaci změny zdaňovacího období ze čtvrtletního na měsíční zasahuje řadu obcí a neziskových organizací, především v důsledku valorizace cen nájmu. Kdy především ÚSC jsou povinny hospodařit v obvyklých cenách a valorizaci cen z nájmu povinně provádět. Řada obcí a neziskových organizací, kterých se změna dotkla, nijak nerozšířila rozsah svých činností, nicméně v důsledku změny zdaňovacího období značně narostla administrativa a náklady vynaložené na její správu.

Speciální dopad má změna zdaňovacího období pro ÚSC a neziskový sektor v oblasti přijímání a zpracovávání faktur vystavených v režimu přenesené daňové povinnosti především za stavební a montážní práce u investičních projektů, protože řada těchto daňových subjektů je povinna přijmout doklad v režimu přenesené daňové povinnosti, přiznat a zaplatit daň namísto dodavatele (což je pro stát jistě přínosné a bezpečné), často však nemá žádný nárok na odpočet anebo má nárok na odpočet ale významně zkrácený (v důsledku koeficientu dle §75 nebo 76). Situace tak značně zaměstnává ekonomickou a účetní složku ÚSC či neziskové organizace, neboť tito se věnují tzv. nahánění faktur.

V důsledku pozdě doúčtovaného dokladu v režimu přenesené daňové povinnosti vzniká daňovému subjektu povinnost dodatečně daň přiznat a zaplatit a zpravidla uhradit úroky z prodlení daně, které převážně u investičních projektů dosahují v nemalé výši a narušují rozpočet.

V situaci, kdy je ÚSC či nezisková organizace čtvrtletním plátcem DPH, pozdě dodaný daňový doklad zaeviduje a odpovídajícím způsobem opraví kontrolní hlášení, daňové přiznání opravovat, daň doplácet a úroky hradit ovšem nemusí a popsané riziko se tak řeší v období přesahující čtvrtletí, tedy 4x za rok, a nikoliv 12 x za rok, jako je tomu v případech, kdy je zdaňovacím obdobím kalendářní měsíc.

Soulad se směrnicí:

Není v rozporu.

Dopady a přínosy:

Snížení administrativní zátěže a snížení nákladů na související správu této administrativy, především u daňových subjektů veřejné správy a neziskových organizací.

§ 106f

Nedává smysl, aby při prodeji společnosti nespřízněné osobě byla společnost stále součástí skupiny DPH do konce kalendářního roku. Navrhujeme upravit § 106f následujícím způsobem:

§ 106f**Zánik a zrušení členství člena skupiny**

(1) Správce daně zruší členství člena skupiny k poslednímu dni příslušného kalendářního roku, pokud do konce měsíce října příslušného kalendářního roku

- a) ~~skupina podá žádost o vystoupení člena skupiny,~~ ~~nebo~~
b)

(2) Pokud správce daně zjistí, že člen skupiny nesplňuje podmínky pro členství ve skupině, správce daně zruší členství člena skupiny k poslednímu dni kalendářního měsíce, ve kterém přestaly platit podmínky pro členství ve skupině.

~~(2)~~ (3) Žádost o vystoupení člena ze skupiny, který přistoupil do skupiny podle § 95a odst. 4, může skupina podat ~~nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne, kdy se stal členem skupiny~~, **pokud ke dni zrušení jeho členství bude toto členství trvat alespoň 1 kalendářní rok.**

~~(3)~~ (4) Pokud bylo vydáno rozhodnutí o úpadku člena skupiny, zaniká jeho členství dnem, kdy nastaly účinky tohoto rozhodnutí.

~~(4)~~ (5) V případě zániku **nebo zrušení** členství zastupujícího člena ve skupině jsou členové skupiny povinni zvolit nového zastupujícího člena do 15 dnů ode dne zániku **nebo zrušení** jeho členství ve skupině. Pokud tak neučiní, ustanoví zastupujícího člena správce daně rozhodnutím.

~~(5)~~ (6) Člen skupiny je plátcem ode dne následujícího po dni, kdy zaniklo **nebo bylo zrušeno** jeho členství ve skupině.

Zpracoval: Ing. Stanislav Kryl, vedoucí Sekce DPH při Odborném kolegiu KDP ČR, ve spolupráci se členy Sekce DPH

Ing. Petra Pospíšilová

prezidentka KDP ČR